R A D U   M A C R I N I C I

VIEȚILE SFINȚILOR

(ultimul sezon)

U N U

MATTEO: Cine-i acolo?

O VOCE: Răspunde-mi tu. Parola!

MATTEO: Veneția.

O VOCE: Se scufundă.

MATTEO: Fii sigur. Tu ești, Pasquale?

PASQUALE: El. Care-i treaba?

MATTEO: E frig ca-n curul unui șoarece danez. Ai picat la țanc.

PASQUALE *(îi dă o sticlă)*: Evenimente?

MATTEO *(bea)*: Nimic. *(tușește)* Dracu' s-o ia de ceață. *(tușește)*

PASQUALE: Nu-i de la ceață. E vântul. Aduce iar cenușă din Insula Poveglia. Unde ți-e masca ? Ți-am spus s-o porți.

MATTEO: Am dăruit-o unui gălbejit. Trei sute de parai am luat pe ea.

PASQUALE: Pe masca aia de hârtie?

MATTEO: Și ce-are? I-am spus că-i de la carnavalul de-anul ăsta. Ultimul răcnet.

PASQUALE: Dacă prostia ar putea răcni, am asurzi cu toții.

MATTEO: Zi-le asta turiștilor. Să știi c-acum o oră duhul lagunei s-a ivit din nou.

PASQUALE: Ce spui?

MATTEO: Ce-auzi.

PASQUALE: Pe unde?

MATTEO: Chiar pe-aici. A ieșit din apă, s-a scuturat ca un câine și-apoi a luat-o spre gondole.

PASQUALE: Ți-a zis ceva?

MATTEO: O iotă. Mi s-a părut că-i supărat. Mai supărat ca ieri. L-am botezat.

PASQUALE: Vezi să nu.

MATTEO: Chelnerul Trist.

PASQUALE: Nu poți să știi ce e. Azi au filmat ceva pe-aici.

MATTEO: Ba știu. Are papion, miroase-a pesto și poart-un șervet brodat cu **P** pe brațul stâng. Mai e privirea.

PASQUALE: Ce privire?

MATTEO: Cum să-ți spun. .. azi s-a uitat la mine... cu milă... compasiune....

PASQUALE: Așa se uită chelnerii? Mă ia cu frig. Stai! Ce se-aude?

MATTEO: Pescarii. S-au întors din larg. *(mișcă felinarul)* Aici, aici!

PESCAR 1: Ciao, ragazzi! Cum merge paza?

MATTEO: Dormim în pace. Voi?

PESCAR 2: Pasquale, ai timp de-o vorbă?

PASQUALE: Dă-mi o țigară și te-ascult. Pe-aici nu trece nimeni.

MATTEO: Ce trebuia să treacă a trecut. Da' ce-i cu voi de tremurați așa?

PESCAR 1: Ascultă. Pe când ne-apropiam de miezul nopții, s-a pornit un vânt murdar, care ne-a scos în larg și dintr-o dată ne-am trezit chiar lângă insula Poveglia. Cunoașteți locul? Ați fost vreodat' acolo?

PASQUALE: O dată doar, da' jur că n-aș mai face-o.

MATTEO: Am auzit că-i plin de morți pe-acolo. *(tușește)* Morți bătrâni.

PESCAR 2: Ciumați. Așa le spunem noi, venețienii. De unde sunteți?

PASQUALE: Din talpa cizmei.

MATTEO: Eu din Torino.

PESCAR 1: Juventin?

MATTEO: E vreo problemă?

PESCAR 2: Căcat! Nu despre asta-i vorba. Sunteți străini și nu știți cum stă treaba.

PASQUALE: Hai, spuneți-ne voi.

PESCAR 2: O sută cinzeci de mii de suflete trimise-n carantină..

PESCAR 1: Cu tot cu trupuri. Pe insula Poveglia. În vremea ciumei negre.

PESCAR 2: Arși și făcuți cenușă. Așa știam, doar că azi noapte i-am văzut atât de-aproape cum vă văd pe voi.

PASQUALE: Ce vrei să spui? Pe cine ați văzut?

PESCAR 1: În carne și oase.

PESCAR 2: Mai mult în oase. Erau la mal și ne-au chemat, da' nu ne-am dus.

PESCAR 1: Și năvodul se făcuse tot mai greu. Hai, puneți mâna. *(cei patru trag năvodul la mal)*

MATTEO: Orice-aș vedea, nu vreau să cred.

PASQUALE: Ce pește-i ăsta? Are ochi de om.

PESCAR 2: Ochi de om și gust de cenușă veche.

MATTEO: Iar craniul ăsta n-are ochi, da'i tot de om. Măi, să fie! Aveți aici aproape de-un schelet.

PESCAR 1: Acum pricepeți?

PESCAR 2: Și asta nu e tot.

PASQUALE: Ce-ar mai putea să fie?

PESCAR 2: Când ne-am apropiat de malul insulei, am văzut spitalul luminat.

MATTEO: Care spital?

PESCAR 2: Ospiciul de pe insula Poveglia. Ăl de l-au închis acu' treizeci de ani.

PESCAR 1: După ce unul din doctori s-a aruncat din clopotniță.

PESCAR 2: Se spune c-ar fi înnebunit și el. Făcea experimente pe creierele bieților bolnavi. Un monstru.

PESCAR 1: Unii zic că și-ar fi luat zilele după ce-a omorât-o pe iubita unui alt nebun. Dar alții zic că încă mai trăiește.

MATTEO: Un monstru-doctor? Cum arăta? Avea un stetoscop în loc de coadă?

PASQUALE: Termină. O să înnebunim și noi în noaptea asta.

PESCAR 2: Nu mai e timp. Se luminează, slavă Domnului. Parcă a stat și vântul. *(se aude un cântec: ”Sofia? Unde ești, Sofia? Gondola te așteaptă. Coboară înc-o treaptă. Sofia?”)*

PASQUALE: Voi auziți? E-un cântec. Vine de-aici, din apă.

PESCAR 1: Sunt peștii din năvod. Așa au ținut-o toată noaptea.

PESCAR 2: Mergem cu ei la piață. Să nu suflați o vorbă.

PESCAR 1: Despre morți și pești, numai de bine. *(pleacă)*

MATTEO: Mai stai? Am și uitat c-ai venit să mă schimbi.

PASQUALE: Mă tem că noaptea asta ne-a schimbat pe toți. *(se aud voci și râsete)*

MATTEO: Vin gondolierii. De-acu' chiar că putem pleca.

PASQUALE: Da' mai întâi cafeaua. Vino, străine, astăzi fac eu cinste.

D O I

TÂNĂRUL: Ești gondolier? Aș vrea să mergem.

GONDOLIERUL: Nu merg.

TÂNĂRUL: Nu mergi?

GONDOLIERUL: Nu. Nu merg. Dar dacă vrei... *(citește dintr-un pliant turistic)*... poți să plutești în barca mea pe apele întunecate-ale lagunei.

TÂNĂRUL: Ok, m-am prins, puțin marketing, puțină dramaturgie, regie mai de loc. Cât face?

GONDOLIERUL: Până unde?

TÂNĂRUL: Până-n Poveglia.

GONDOLIERUL: Și tu? Azi încă cinci ca tine m-au rugat să-i duc acolo.

TÂNĂRUL: Perfect. Cât face?

GONDOLIERUL: Nimic.

TÂNĂRUL: Nimic? Și mai perfect.

GONDOLIERUL: Nimic, pentru că nu te duc.

TÂNĂRUL: De ce, mă rog?

GONDOLIERUL: N-am voie.

TÂNĂRUL: N-ai voie?

GONDOLIERUL: Nu.

TÂNĂRUL: Deci nu. Ai vreun patron sau ești om liber?

GONDOLIERUL: Liber din partea oamenilor. *(râde)*

TÂNĂRUL: Atunci nu prea-mi dau seama cine te-ar putea opri. Crezi că n-am bani?

GONDOLIERUL: Ba cred că ai.

TÂNĂRUL: Perfect. O să mă ducă altul.

GONDOLIERUL: N-o să te ducă nimeni.

TÂNĂRUL: Nici ei n-au voie?

GONDOLIERUL: Ba nu, ei au. Doar că le e frică.

TÂNĂRUL: Și ție nu?

GONDOLIERUL: Deloc. Dar eu n-am voie. Ce treabă ai acolo?

TÂNĂRUL: Am fost angajat ca picolo și bucătar la un congres de medicină. Doar șase din o mie am luat testul. Aș fi servit, aș fi gătit, aș fi zâmbit. Păcat.

GONDOLIERUL: Pe insula Poveglia? Alt loc nu și-au găsit. Ești sigur?

TÂNĂRUL: Mai e vreuna?

GONDOLIERUL: Nu cred.

TÂNĂRUL: Atunci sunt sigur. Asta e. N-a fost să fie. Înapoi la pizzerie. Ce e?

GONDOLIERUL: Te duc, dar...te-ar încurca dac-am mai lua pe cineva cu noi?

TÂNĂRUL: De ce să mă-ncurce?

GONDOLIERUL: Pentru că n-are nici un sfanț.

TÂNĂRUL: E-n regulă. Fac cinste. Cine-i tipul?

GONDOLIERUL: El zice că-i chelner, ca și tine. Mi-a povestit c-azi noapte a fost tâlhărit în port și aruncat în apă. Cred că-i lovit la cap, pentru că nu mai știe unde vrea s-ajungă. Părerea mea e c-aveți de lucru în același loc. Ce zici? C-un singur drum fac două fapte bune.

TÂNĂRUL: Un chelner? O fi din ăia șase. Da' n-o să ai probleme?

GONDOLIERUL: Plecăm la noapte. Pe întuneric, problemele se rezolvă altfel. Și unde zici că e congresul ăla? Să știu și eu unde parchez.

TÂNĂRUL: În fosta clădire a ospiciului. Din câte-am aflat, l-au renovat parțial și-acuma vor să-l redeschidă. Am înțeles că-i vorba de-un congres european privind sănătatea mintală a Europei. Ce nebunie, nu-i așa? Poate că omul tău știe mai multe.

GONDOLIERUL: Mă îndoiesc. E cam tăcut. Și cred că-i venețian, deși n-a vrut să-mi spună.

TÂNĂRUL: De unde știi?

GONDOLIERUL: Are, așa, un aer de lagună. Plecarea e la zece. Să nu întârzii, ca să nu mă răzgândesc. Gondola-i aia neagră cu dantele.

TÂNĂRUL: Am rău de apă.

GONDOLIERUL: Fii liniștit. E cea mai lină dintre toate. A fost pe vremuri dric. Ai vrut să spui ceva?

TÂNĂRUL: Nimic.

Din apă se aude cântecul peștilor: ”Sofia? Unde ești, Sofia? Gondola te așteaptă. Coboară înc-o treaptă. Sofia?” Cei doi îl ascultă vrăjiți.

T R E I

Cei șase participanți la congres sunt așezați la șase mese, cu șase chelneri în spate, care poartă măști venețiene de carnaval și se ocupă discret cu servitul băuturilor și micilor aperitive.

- Doamnelor și domnilor, bine-ați venit pe Insula Poveglia, bine-ați venit în aripa renovată a celebrului Spital de Psihiatrie, redeschisă după treizeci de ani și redată, iată, circuitului științific european. *(aplauze)* Nu vă ascund că mă bântuie un sentiment de profundă satisfacție, văzând din nou în picioare acest așezământ atât de important, dar atât de hulit de semenii noștri. La urma urmei, ce s-a-ntâmplat stimați colegi? Se poate-nchide un spital cum e Poveglia, doar pentru că un doctor, o tânără speranță a psihiatriei europene, a murit aici în mod tragic acum treizeci de ani?

- Să fie sănătos! *(râsete)* Nu de alta, dar se spune că era chiar o speranță a sadismului în medicină. *(râsete)*

- Eu am auzit că făcea câte-o lobotomie la fiecare mic dejun *(râsete)*

- Iar ultima și-a făcut-o însuși lui, aruncându-se în cap dintr-o clopotniță. *(râsete)*

- Vă rog, vă rog! Poate c-au fost și alte cauze, căci ce sunt cauzele altceva decât provocări ascunse ale marilor scopuri, ce n-au nevoie în fond de nici o motivație. Acestea fiind zise, să trecem la ordinea de zi. Aveți în mapă o prezentare extinsă a proiectului și modalitățile de realizare și implementare ale acestuia. Ah, era să uit. Cine dintre dumneavoastră, cu excepția colegului nostru, desigur, are o minimă pregătire în științele medicale, nemaivorbind de cele psihiatrice, să ridice mâna. *(nu ridică nimeni mâna)* Perfect! Acest amănunt garantează maxima obiectivitate a demersului nostru politic, acela de a realiza o ediție europeană a Manualului de

diagnostic și clasificare a tulburărilor mintale. Stimate coleg, vă rog să ne prezentați expunerea de motive.

- Stimați colegi europarlamentari, după cum știți, Manualul de diagnostic și clasificare a tulburărilor mintale este considerat, pe bună dreptate, credem și noi, biblia practicienilor din domeniul psihiatric. Tot ce există în interiorul acestui manual, există și în capul pacienților noștri și, având în vedere faptul că pacienții noștri sunt și cetățenii și-alegătorii noștri, avem datoria să veghem la sănătatea lor mintală. Până anul trecut, acest manual, denumit prescurtat DSM, valabil și în prezent, a fost redactat de Asociația Americană de psihiatrie.

- Edițiile pop-corn, hot-dog și hamburger. *(râsete, aplauze)*

- Aceasta trebuie să înceteze.

- Îmi cer scuze.

- Nu, stimate coleg, nu aveți pentru ce să vă cereți scuze, eu mă refeream aci la hegemonia americană asupra psihiatriei mondiale. Ajunge! Gata! *(aplauze)* Prea multe exagerări, prea multă supradiagnosticare, prea multe simple stări afective transformate-n boli mintale. Avem nevoie de o ediție europeană, corectă și cinstită, care să servească intereselor Europei și cetățenilor ei. *(aplauze)* Constat că unii dintre dumneavoastră sunt mai reticenți și mai zgârciți cu aplauzele. Aveți tot dreptul, dar nu și toată informația. De aceea, dați-mi voie să vă prezint o sinteză a criticilor la care a fost supusă ultima ediție, sperăm să fie ultima, a DSM-ului american. În primul rând rețineți faptul că șaptezeci dintre experții care au participat la elaborarea DSM-ului consiliază mari concerne farmaceutice. Cu alte cuvinte, mai multe boli, mai mulți nebuni, mai multe medicamente, adică mai mulți dolari în conturile autorilor. Dar nu acesta e lucrul cel mai grav. Mai grav e că tristețea și frica au fost medicalizate, că s-a inventat depresia de doliu...

- Și ce să facem, să ieșim la barbeque cu mortul?

- ... că dependența pentru jocuri de noroc a devenit o tulburare psihică...

- Asta-i culmea! Și cu cazinourile ce-o să facă?

- Asta e. Living Las Vegas.

- ... ca să nu mai vorbim de tulburările de hipersexualitate, de anxietate socială, de exprimare a emoțiilor în familie, de fobia școlară, de accesele de exces alimentar. Sincer să fiu, mă tem că dacă vom continua așa, vom deveni nebuni și dacă ne scărpinăm în fund. *(râsete)*

- Sau ne roadem unghiile. *(râsete)*

- Sau ne e sete. *(râsete)*

- Sau ne mișcăm. *(râsete)*

- Sau stăm. *(râsete)*

- Sau dacă suntem fericiți. *(râsete)*

- Sau dăm în cap la cineva? *(liniște)*

- Ok, încă ceva: s-a constatat că, dacă e să ne luăm după acest manual, de la prima ediție a DSM-ului, cea din 1922, și până azi am devenit de trei ori mai nebuni. *(aplauze, râsete)* Vreau doar să mai adaug că această ediție americană a manualului a fost criticată chiar și de Institutul Național de Sănătate Mintală din SUA, ceea ce ne scutește de alte comentarii. Iar pentru aceia dintre dumneavoastră care au îndoieli asupra propriilor competențe privind redactarea ediției europene a manualului, vă informez ca am aici angajamentul scris al celor mai importanți profesori de psihiatrie din Europa, care atestă că vor urma cu strictețe recomandările noastre. La urma urmei, ca oameni politici și europarlamentari, trebuie să fim la fel de înzestrați precum e țara și oamenii care ne-au trimis aici. *(aplauze. Apoi cineva de la masă îi șoptește ceva la ureche)* Nu, nu, am să-i anunț personal. Stimați colegi, pentru că nu toate lucrurile sunt făcute să meargă perfect, vreau să vă anunț un incident regretabil. Din motive necunoscute, nici unul din cei șase chelneri și bucătari care au trecut testul participării la acest congres, n-au mai ajuns pe insulă, astfel că am fost obligați să improvizăm. Pe această cale vreau să-i mulțumesc maestrului culinar Luigi Bomarzo, care a venit tocmai de la Roma pentru a ne scoate din impas. *(chelnerul se înclină)* Luigi a făcut toate diligențele și

a reușit să convingă încă cinci chelneri de primă mână să-și părăsească temporar locațiile selecte, aflate-n toate colțurile lumii – fapt pentru care vă și roagă să le acceptați anonimatul - și să se ocupe de protocolul acestui important eveniment. Luigi, ai toată gratitudinea noastră. *(aplauze, cei șase chelneri se înclină ceremonios)* Domnule secretar, aveți cuvântul.

- Doamnelor și domnilor europarlamentari, conform uzanțelor trebuie să alegem prin vot secret țara care va coordonona redactarea ediției europene a Manualului de diagnostic și clasificare statistică a tulburărilor mintale. Aveți în mape bilețelele de vot, vă rog să vă exprimați în scris opțiunea și apoi să introduceți hârtiile împăturite în această urnă. Aveți cinci minute. *(participanții completează bilețelele, apoi le introduc în urnă. Secretarul golește urnele și despăturește bilețelele)* Doamnelor și domnilor, opțiunile dumneavoastră.... oh, dar ce surpriză! Asta da unanimitate. Parcă v-ați înțeles. Total neașteptat, având în vedere că... mă rog... *(aplauze, strângeri de mână)* Felicitări, stimate coleg, vă așteaptă o misiune dificilă, dar suntem convinși că, în acest moment delicat prin care trece uniunea noastră europeană, țara dumneavoastră este cea mai potrivită alegere. Lucrările congresului vor continua mâine dimineață. Dumnezeu să binecuvânteze Europa.

P A T R U

Cele șase mese de congres s-au transformat acum în șase mese de bucătărie, pline de ustensile specifice și la care lucrează cei șase ospătari aduși de Luigi Bomarzo.

LUIGI: Ahmed... Serghei... Ming... Bokassa... Miguel... aș vrea să mă-nțelegeți, ăsta era ultimul lucru pe care-aș fi vrut să-l fac... dar sunteți singurii... numai pe voi vă am... în numele prieteniei noastre... în amintirea Sofiei... măcar uitați-vă la mine... sunt eu... aveți încredere... totul va fi cum v-am făgăduit.

Cei cinci par foarte supărați, cu capul aplecat peste mese: Ahmed taie gâtul unor berbecuți, Serghei pregătește un borș, Ming tranșează o pisică roșcată, Bokassa fierbe-ntr-o oală un cap de om, Miguel curăță pește.

LUIGI: Ei, drăcia-dracului! Voi chiar nu mă mai recunoașteți?

MIGUEL: Credem că știm cine ești. Ești Marco Paviani, maestrul nostru, fost bucătar-șef al spitalului de psihiatrie de-aici, din Insula Poveglia, până în anul 1988, când s-a închis.

MARCO: Slavă Domnului.

MIGUEL: Celor de dincolo le-ai spus că te cheamă Luigi. De ce?

MARCO: O să aflați după ce vă trece supărarea.

MIGUEL: Eu sunt ok. Și lor o să le treacă. Doar jumătate supărare e pe tine, cealaltă e că nu pot să vorbească încă. O să le treacă. Nu știu cum e la voi, dar acolo unde-s ei nu se vorbește. Ai amuțit și gata. Dar o să-și amintească.

MARCO: Avem tot timpul.

MIGUEL: Crezi? Nu uita că ne-au învoit doar pentru patru ani. Asta înseamnă pe-aici vreo două zile.

MING: Siamez mai bun ca britishor, da' roșco mai zemos.

MIGUEL: Așa e, Ming. *(spre Marco)* Ți-am spus? E o chestiune de timp. Când vii de unde timpul curge altfel, e complicat.

MARCO: Și tu?

MIGUEL: Eu sunt plecat abia de-un an. Încă nu s-a născut ăla să-mi astupe gura.

SERGHEI: Nogulaguagolugulagonogalogululagolagonogulag....

MIGUEL: Ok, no gulag, da' nici cu Fidel n-a fost ușor. *(Serghei îi face semne)*

MARCO: Ce vrea?

MIGUEL: Zice că n-are sfeclă pentru borș și-ar vrea ca Ming să-i împrumute niște sânge de pisică.

MARCO: Să-i împrumute.

MING: Ok dar înapoi tot roșu no albastru tău de Rusia.

MIGUEL: Ai priceput, Serghei?

SERGHEI: Ceput. Ming e rasist. *(Ming îl amenință cu satârul. Ceilalți râd)*

MIGUEL: Moralu-i bun. Și-acuma ce-ai de gând? Timpul e scurt. Nimeni nu va risca să nu se-ntoarcă. Deși acolo nimeni nu dă doi bani pe bucătari.

MARCO: O să dea. Ai să vezi. O să plecați de-aici cu cele mai bune referințe. Dar mai întâi... înțelege că nu se putea altfel. Trebuia să vă chem. Dincolo se pregătește ceva. I-am auzit ce vorbesc. Știu ce vor. Ok, timpul e scurt, dar să să avem răbdare.

MIGUEL: Răbdare? Uită-te la Bokassa. Niciodată nu poți să știi ce-i în burta și capul unui canibal. Sper să se-abțină.

MARCO: Acum e sătul. Și-a umplut frigiderul cu amărâții ăia. Șase chelneri nou-nouți. N-am putut să-l opresc. Ce știi despre Ahmed?

MIGUEL: A lucrat la spitalul de nebuni politici din Teheran. Gătea mâncăruri interzise. Au vrut să-i taie capul, dar a-nvățat Coranul pe de rost. Pe restu-i știi. Toți au învățat meserie de la tine. Toți au fost șefi bucătari. Maeștrii foamei! *(râde)* Serghei în lagărele din Siberia, Ming la ospiciul de politici din Shanghai, Bokassa la Închisoarea psihiatrică din Bangui iar eu la aia din Havana. Doar tu-ai gătit pentru nebuni adevărați. *(râde, apoi se întristează)* Îmi pare rău pentru Sofia. Abia azi am aflat. Auzi, de unde-s peștii ăștia?

MARCO: De-aici. De ce?

MIGUEL: Ăsta se uită cam ciudat la mine.

MARCO: Eu cred că vrea să-ți vorbească. Întreabă-l ceva.

MIGUEL: Vorbește, pește. *(peștele tace)* Vorbește, pește! *(peștele tace)*

CEILALȚI BUCĂTARI: Vorbeștepeșteșteștevorpeștebeștepeștevorbește.

PEȘTELE: Ce faci, Miguel?

MIGUEL: Te curăț.

PEȘTELE: De solzi?

MIGUEL: De solzi, de viață.

PEȘTELE: Nu vreau.

CEILALȚI: Nu vrea.

MIGUEL: Atunci vorbește. Ai tăcut destul. Acum vorbește, pește.

CEILALȚI: Vorbește, pește.

PEȘTELE: Despre viață?

MIGUEL: Despre ce vrei tu.

PEȘTELE: Despre viață. Pentru mine viața e un fir destins.

MIGUEL: Atât?

PEȘTELE: Vă mulțumesc.

MIGUEL: Pentru puțin. *(îi taie dintr-o lovitură capul cu satârul. Se face liniște)*

BOKASSA: O să vorbim. Nu vrem s-ajungem cu capul în ceaun.

AHMED: Eu n-am ținut cu peștele, da' o să zic și eu trei vorbe.

SERGHEI: Eu n-am nimic de spus. Decât că vreau să fiu iar bucătar. Crezi că se poate?

MING: N-am apărut din nou pe lume ca să batem câmpii la Veneția. Ne-ai chemat, ne-ai promis ceva, am venit. Despre ce să vorbim?

MARCO: Despre ce-ați fost. Cum vreți să fiți iar bucătari, dacă nu vă amintiți?

SERGHEI: Am fost odată ca niciodată. Blabla Iaga. La ce bun să trăncănim și noi, ca peștii?

MIGUEL: Ca să vă curățați de solzi.

MING: De unde?

MARCO: De pe ochi. Cunoașteți locul ăsta? Știți cine-s ăia de dincolo? Știți ce-au de gând?

AHMED: Să bage-n ei, să drincuiască, să-și umple buzunarele. Și să conducă lumea. Viața e scurtă, ca părul de cămilă.

MING: Nu-i treaba noastră. Noi nu vorbim prea mult, acolo unde suntem. Dă-ne comanda, o servim și ne întoarcem. Și nu-ți uita cuvântul.

MARCO: Asta ați avut de zis?

BOKASSA: Când am venit pe lume, întunecat eram ca noaptea, dar m-am lăsat încălecat prea des și pielea s-a făcut din ce în ce mai albă. Știți caii ăia lipițeni, care

se nasc negri și se transformă apoi în albi? Mai lasă-mă puțin. Avem aici un chelner de tranșat. Nu vrem să-i spargem fierea.

AHMED: Mie să-mi spuneți clar, ca la Coran. Aveți un plan? Cui să tai gâtul? *(se aude un clopoțel)*

MIGUEL: Marco? Spune ceva. Marco Paviani! Maestre!

MARCO: M-am răzgândit. Treceți la treabă. Suntem așteptați.

C I N C I

Cele șase mese de bucătărie s-au transformat din nou în mese de congres, la care stau cei șase europarlamentari, asistați de cei șase chelneri cu măști venețiene.

- Doar o cafea, te rog. Nu, fără lapte. Cum ai dormit colega?

- Ciudat. Mi s-a părut că n-am fost singur.

- Ați auzit și voi? A fost concert de gemete afară.

- Eu am dormit ca un copil.

- Deci tu scânceai pe la ferestre. *(râd toți)*

- Da' cântecul l-ați auzit?

- "Sofia? Unde ești, Sofia?" Aiiici ! *(râsete)*

- L-am auzit și eu. Venea de undeva, din apă. Și totuși, se-auzea atât de clar...

- S-or fi apucat și peștii de cântat. Mai ușor cu băutura seara. Luigi?

- Da, domnule.

- Azi fără carne și coniac la cină. Ceva rizotto și puțină supă.

- Am înțeles, domnule.

- Dacă tot m-ați votat, n-ar trebui să fac eu meniul? *(râd toți)*

- Și ce ne dai, sarmale cu mămăliguță? *(râsete)*

- Vrei să ne taie turcii?

- Vrei să-l visăm pe Erdogan*? (râsete și aplauze)*

- Bun, eu zic să ne-apucăm de treabă. Mai țineți minte ce v-am spus aseară?

- Despre ediția americană?

- Uitați-o. Tabula rasa. Pentru ediția europeană ni s-a cerut să transformăm câteva delicte în boli psihice. Asta vom face.

- Eu vreau să știu dacă am drept de veto.

- Ți-am dat unanimitate, acuma vrei și drept de veto. Nu crezi că e cam mult pentru o țară cu doar patruzeci de spitale de psihiatrie?

- Am întrebat.

- Și ți-am răspuns. Ok. Cu ce începem?

- Cu anexările de teritorii. Propuneri pentru nomenclatorul de afecțiuni psihice?

- Tulburare de insuficiență teritorială.

- Acută sau cronică?

- Ar putea fi și în remisie.

- Păi și ce-am făcut? Deocamdată acută. Altcineva.

- Tulburare de claustrofobie națională.

- Colegul jurist?

- Vag și stufos.

- Corect. Se respinge. Mai e vreo propunere? Bun. Colegul coordonator de ediție, aveți ceva de adăugat?

- Să presupunem că țara mea invadează o țară vecină.

- Sau invers. *(râsete)*

- Transformarea acestui delict în afecțiune psihică presupune că țara mea nu va fi acuzată de rapt teritorial de către comunitatea internațională?

- Păi nu asta-i ideea? Desigur, teritoriul anexat trebuie să fie extracomunitar.

- Așa că, mai opriți-vă cu aderările. *(râsete, aplauze)*

- Bun, deci rămâne tulburare de insuficiență teritorială. Colegul coordonator, te rog să avizezi propunerea.

- Favorabil.

- Mulțumesc. Țara îți va fi recunoscătoare.

- Vedem noi care țară. *(râsete)*

- Luigi, adu, te rog niște coniace. Nu, nu facem pauză. Doar ne exprimăm satisfacția. *(aplauze)* Dar nici prea molatici să nu fim. Ce urmează? Colegul scandinav?

- Necrofilia.

- Merge perfect cu un coniac. Aveți vreo propunere?

- Mă gândeam la sindrom afectiv postum.

- Cu penetrare, sau fără? *(râsete)*

- Cu penetrare platonică. *(râsete)* Avizăm?

- Favorabil.

- Perfect. Următorul.

- Purificare etnică.

- Fierbinte. Fierbinte. Fierbinte. Propuneri?

- Diskinezie hipernațională unilaterală.

- Altcineva.

- Tulburare de rezecție selectivă a populației alogene.

- Nu e cam lung?

- O fi, dar prinde tot. Colega?

- Favorabil.

- Perfect. Vreți pauză?

- Nu, abia ne-am încălzit. Corupție.

- Colega, aici ai drept de veto. *(râsete)*

- E prea emoționat. Lăsați-mă pe mine. Cleptomanie bugetară în formă continuată.

- Buget, deci exist. *(râsete, aplauze)*

- Mă bucur că vă distrați, dar vă avertizez că din punct de vedere juridic trebuie să fim perfect acoperiți. Nu vrem să ne târâm guvernele prin tribunale.

- Cine dintre voi nu e acoperit să ridice mâna sus. *(râsete)*

- Rămâne cleptomania? Aviz?

- Favorabil.

- Nici n-a clipit. *(râsete)* Și ultima înainte de pauza de masă.

- Înfometarea națională. *(râsete)*

- Asta o trec la glume proaste sau e pe bune?

- Eu zic că e pe bune. Ce dracu faci?

MARCO: Vă rog să mă scuzați. O mică neatenție.

- Ce idiot! Și eu cum scot pata asta?

- Cu pantaloni cu tot. *(râsete)*

MARCO: Ne cerem scuze. Un incident nefericit. Până deseară vor fi ca noi.

- Chelneri de top. De unde i-ați adus, din gară?

- Exagerezi. Omul și-a cerut scuze.

- Fac ceva pe scuzele lui.

- Ok, destul pentru azi. Ne vedem la cină.

- Și-nfometarea?

- O discutăm împreună cu canibalismul. În sesiunea de dimineață. Vorbim. Hai, poftă bună!

Europarlamentarii pleacă. Chelnerii rămân în picioare, uitându-se unul la altul.

Ș A S E

Cele șase mese de congres s-au transformat din nou în mese de bucătărie, la care lucrează cei cinci bucătari aduși de Marco Paviani

MARCO: Sunteți gata? Puteți vorbi în timp ce gătiți? Acum mă credeți? Mai e nevoie să vă dau vreo explicație, sau toată lumea a-nțeles ce are de făcut?

BOKASSA: Și referințele? Nu vreau să plec de-aici cu mâna goală.

MIGUEL: Ia-ți un picior de chelner pentru drum. *(râsete, cei doi se-ncaieră)*

MARCO: După ce terminăm aici, o să primiți și referințele. La-ntoarcere v-așteaptă șorțul și boneta de maestru. O să gătiți din nou. V-am dat cuvântul meu.

MING *(tranșând un câine)*: Azi am intrat în anul câinelui. Să vi-l prezint? Hm, seamănă cu mine.

SERGHEI: Și eu am chef să mușc pe cineva. Hai, fraților, să-i frigem la foc iute!

MARCO: Ok. Acum e zece seara. Până la miezul nopții repetăm, apoi aveți teren. Cine sunt primii ?

MIGUEL: Serghei, Ming și cu mine.

MARCO: Perfect. V-avertizez că, fiind o repetiție, e posibil să vă-ntrerup dacă ceva nu merge. Doriți pe rând sau povestiți alternativ?

SERGHEI: Alternativ?

MIGUEL: Un fel de toți odată, dar pe rând.

SERGHEI: Ăsta e borș ucrainean, nu povestire.

MING: Nu mă privi. Sânge de câine nu primești până nu dai înapoi sânge de pisică.

AHMED: Vă pierdeți vremea cu rahaturi. În doi ani trebuie să ne-ntoarcem.

MIGUEL: Adică în douăzeci de ore patruzeci și trei de minute și șapte secunde. Să-ncepem. Marco?

MARCO: Numele, meseria și ultimul loc de muncă.

MING: Ming Tem Ping, șef-bucătar la ospiciul de politici din Shanghai.

SERGHEI: Serghei Matroz, șef-bucătar în lagărul de deținuți politici din Kolîma.

MIGUEL: Miguel Mohito, șef-bucătar la Închisoarea Psihiatrică din Havana.

MARCO: Ce vă mai amintiți?

SERGHEI: Totul.

MING: Pe noi nu ne-au lăsat.

MIGUEL: Toate zilele erau la fel.

SERGHEI: Tot ce uitai, se întorcea a doua zi.

MIGUEL: Odată, am găsit în buzunar o poză cu mine. Am mâncat-o și mi-am visat toată copilăria.

SERGHEI: Într-o zi s-au terminat crupele. Și a mai fost o zi și încă una și-ncă vreo zece. Atunci le-am zis. Voi sunteți poporul sovietic liber. Poporul sovietic liber nu stă într-un sac de crupe. Propun, tovarăși, s-o mâncăm pe Maica Rusia.

MING: Dacă merge, zboară, sare, se scufundă, se târăște, are ochi, sânge, mamă și tată, iar tu ești un chinez, mănânc-o !

MIGUEL: Cât despre mutra mea de celuloză, mai bine o lăsam la fermentat. Pentru că omul din Cuba e o trestie de zahăr gânditoare.

SERGHEI: Pentru că Maica Rusia nu se supără pe fiii ei și decât să ne-o mănânce imperialiștii sau chinezii, mai bine s-o halim noi. Așa că am gătit din Maica Rusia pentru copiii ei cei neascultători.

MING *(aproape cântând)*: Cu toți suntem copiii hranei. Să o iubim și s-o păstrăm în cântece și insectare. Ce dulce și zemoasă e musca verzulie, dar și țânțarul plin cu sânge galben de Huanhe, don Huanhe îi zic îndrăgostiții, dimineață le găteam paianjeni, ce bună-i pânza lor ca să te ștergi la gură, de bale, de scuipat și borâtură.

MIGUEL: Pentru cei șase sute de deținuți politici și membri ai clubului Havana, intrați în greva foamei din cauza înfometării, preparam cele mai tari coctailuri din tot ce fermenta acolo. Denumirile trebuiau aprobate de conducerea închisorii și-abia apoi intrau în fluxul de producție.

SERGHEI: Și nimeni n-a strâmbat din nas când în cazane a început să fiarbă carnea maicăi Rusii: oase de piatră, praf de rugină și ciment, sos alb de var și fulgii de cenușă, pământ gălbui în loc de dresătură și condimente cum ar fi nisipul iute de Baikal, adus de vântul siberian la mal. Era acolo material de-un cincinal.

MING: Meniul de sus în jos e următorul: păduchi dimineața, pureci la prânz și ploșnițe la cină, fără gamele, linguri, bețișoare și alte fandoseli manciuriene.

MIGUEL: Rețeta noastră de borhot havanez: șapte bandaje putrezite, trei ciorapi, umplutură de saltea, guler de pufoaică, amestecate cu găinaț de cioară și două pagini de ziar cu poza lui Fidel, se lasă la fermentat o săptămână, se strecoară printr-o pătură și se servește cald vara, cu trei țurțuri iarna, ține de foame și de sete.

SERGHEI: Iar diminețile ne răsfățam cu o peltea de brumă luată cu limba direct din iarbă, cu-n ceai din ceață rozalie sau c-o cafea din zaț de smoală, la prânz aveam cărbuni cu praf de sticlă iar seara, un regal, sufleu de mucegai și coajă de vopsea. Apoi ne închinam cu toți la Maica Rusie și îi ceream și-a doua zi să ne mai dea.

MING: Un chinez adevărat nu face mofturi, un chinez adevărat mănâncă tot ce mișcă: viermele cel alb și hrănitor și virusul ”made in” laborator, ciupercile din ziduri și melcul cel cu riduri, șopârla cea cu limba ascuțită și șarpele ce-ar vrea el să te-nghită, fluturi de noapte și de zi și-omizile cu țepii aurii.

MIGUEL: Într-o bună zi ne-a vizitat însuși tovarășul Fidel, care-a ținut morțiș să guste și el din băutură. După ce-a înghițit a spus atât: niște tutun și-un scrum i-ar da un gust mai bun. La plecare și-a donat generos chiștocul de trabuc. A fost o zi măreață.

MARCO: Ok. În partea a doua ați fost cam lirici, dar n-ați exagerat. Dulci-amărui, cum ar fi spus Sofia. În încheiere, aș vrea ceva de iarnă, tot în versuri, dar nu prea siropos.

SERGHEI: Încercăm. Până și iarna maica Rusia ne hrănea, cu țurțuri reci în loc de acadea, iar când pe limbă gheața se topea, la vodcă toată lumea se gândea. *(râsete, aplauze, Serghei se oprește și începe să plângă)*

MIGUEL: Aș spune ceva, dar mie nu mi-a fost frig niciodată.

MING: Când era frig, ne gândeam cu toții la mâncare, iar cel care visa orezul cel mai mare striga: ”aici!” și atunci unul din noi se apropia de visător și amândoi își frecau nasurile până când se făcea din ce în ce mai frig și-atunci creierele noastre treceau în siguranță de la unul la altul Acum eu ești tu, murmurau ceilalți, și tu sunt eu. Sau poate eu sunt tu și tu ești eu. Sau poate noi suntem tu și eu, sau poate eu și tu ești doar tu, tu și eu sunt doar eu.

SERGHEI: Când le era foame le spuneam să meargă cu spatele, căci maica Rusie îi va întoarce în timp și se vor bucura de zilele frumoase ale copilăriei. Până la țâța mamei veți ajunge, le strigam, dar ei mureau alaltăieri. *(se oprește)* Eu cred c-ajunge. Nici n-o să apucăm să le spunem tot.

MARCO: Așteptați să adoarmă. Vorbiți-le clar și răspicat, lângă ureche. Fără emoții că n-aveți cu cine. Apoi plecați încet, așa cum ați venit. Nu vă uitați în urmă. Mergeți în drumul vostru. O să primiți un semn cât de curând. Cu bine!

Ș A P T E

Cele șase mese de bucătărie s-au transformat din nou în mese de congres, la care stau acum doar trei europarlamentari, asistați de trei chelneri cu măști venețiene.

- Unde sunt ceilalți? Unde căcat sunt ceilalți?

- Nu știm. Nu mai e nimeni.

- Voi sunteți nimeni. Unde sunt ceilalți trei?

- Vroiam să zic că nu mai e nimeni din cei trei.

- Ați fost în camere? I-ați căutat pe-afară? Dacă s-au înecat?

- Cu tot cu bagaje? Știi ce, nu sunt gardianul lor. Luigi, dă-mi o cafea.

- Nu-i da nimic. Luigi, unde-s ai tăi? Ce dracu-ați făcut, i-ați combinat și i-ați trimis la Lido?

MARCO: Suntem aici. La restul le-am dat drumul.

- De ce?

MARCO: Am devenit subit prea mulți.

- Ați devenit subit prea mulți. Iar noi am devenit subit prea puțini.

MARCO: Se poate spune și așa.

- Bun, așa să și rămână. Mai suntem statutari, colega?

- Încă da.

- Să pleci așa, ca de la curve. Incredibil. Luigi, cafea. Ce punct urmează?

- Ziceați aseară de înfometare și canibalism.

- Ce ziceam?

- Că le luăm la pachet ca fiind complementare.

- Uite de aia ne fut americanii-n gură. Că scoatem prostii din ea. Canibalismul poate decurge din înfometare, dar nu e obligatoriu. Crezi că președintele Republicii Centrafricane nu-și putea permite să mănânce orice?

- Cred că putea.

- Și totuși, își ținea poporul în congelator.

- Propun în loc de înfometare sindrom anorexic regional sau transfrontalier.

- Colega cu avizul?

- Favorabil. Și pentru canibalism.

- Mai dă-l în mă-sa de canibalism. Îl trecem la perversiuni sexuale. Altceva.

- Antisemitism.

- Aici vreau geniu. Perfecțiune.

- Propun tulburare de anxietate rasială provocată.

- Destul de imprecis. Altcineva.

- Iudeofobie.

- Mult prea direct. Mai fin. Luigi, fă-le o clismă cu cafea. Să li se ducă până-n bulbul rahidian.

- Sindrom antisemitic acut.

- Cronic. Perfect. Avizul?

- Favorabil.

- Și-acuma hai cu lista scurtă.

- Tortură.

- Tulburare de exces persuasiv acut.

- Viol.

- Tulburare de hipersexualitate compulsivă.

- Dictatură.

- Tulburare de exces autoritar ireversibil.

- Pruncucidere.

- Tulburare de gestație prelungită.

- Expulzarea emigranților.

- Mizantropie anxios-depresivă.

- Suprimarea opozanților.

- Tulburare de anxietate socială.

- Destul. Mâine continuăm cu nazismul, comunismul, crimele economice, pedofilia, sclavia, malpraxisul, genocidul și asasinatul politic. Ați văzut că n-a durut. Mai ești aici, colega? Înainte să bei din coniacul ăla, îți amintesc că țara ta e în top cinci mondial la consumul de alcool și demența cauzată de acesta.

- Înseamnă că mai avem de muncit ca să v-ajungem. *(râsete)*

- Mai bine construiți spitale, nu țineți nebunii în guvern. Avizezi sau nu?

- Sunt multe aspecte discutabile aici. Convinge-mă c-o frază.

- Să te conving? O să te paralizez cu un citat din ultima ediție americană a manualului, aia la care încă vă-nchinați, ca să auziți și voi cum cântă lebăda. Ascultă. ”Comportamentul deviant social, politic, religios sau sexual nu sunt tulburări mintale, și-acum atenție!, exceptând cazul în care devierea sau conflictul sunt rezultatul unei disfuncții a individului sau statului respectiv.” Comentarii?

- Ok, îmi dau avizul, dar tot nu m-ai convins.

- Îți jur că mi se rupe. Ce-a fost mai greu a trecut. De-acum mergem cu redactarea în comisii și-n două luni avem manualul. Unde e ce-am lucrat? *(primește un teanc de hârtii)* Până la noi dispoziții, astea rămân în custodia mea. Iar ăia de-au fugit ca șobolanii, o să-i tratăm cu toată atenția. Ce-ar zice oare de-o lobotomie? Dar pentru asta e nevoie și de creier, nu? *(râsete, aplauze)* Ne vedem la micul dejun. Care nu vine, îl aruncăm din turn. *(se face liniște)* Să fiți cuminți la noapte. Luigi?

MARCO: Da, domnule.

- Pentru plecarea de mâine vreau să-mi comanzi cea mai frumoasă gondolă venețiană. Din aia cu dantele. Vreau să intru triumfător în port și să strig: ”Lumea-i a noastră!”

Se oprește. De afară se aude cântecul peștilor: ”Sofia? Unde ești, Sofia? Gondola te așteaptă. Coboară înc-o treaptă. Sofia?”

O P T

Cele șase mese de congres s-au transformat din nou în mese de bucătărie, la care au mai rămas doar Marco, Ahmed și Bokassa.

MARCO: Numele, meseria și ultimul loc de muncă.

AHMED: Ahmed Hussein, șef-bucătar la ospiciul de politici din Teheran, Iran

BOKASSA: Pierre Bokassa, șef-bucătar la închisoarea psihiatrică din Bangui, Republica Centrafricană.

MARCO: Vorbiți. Gătiți. Cu calm. E doar o repetiție.

BOKASSA: N-am fost când m-am născut. Și nici altcineva n-a fost în jurul meu. Eram o suricată oarbă și flămândă. Mâncam tot ce-apucam cu ghearele. Pe doică am înfulecat-o prima. Sângele îi era mai bun decât laptele. Apoi rudele apropiate, căci aveam mâini scurte și n-ajungeam la verișori, unchi și mătuși. Când am deschis ochii mai rămăsese doar bunicul și bunica. Cu un vecin la mijloc, au fost un sandvich delicios.

AHMED: În prima zi ca bucătar la ospiciu, directorul m-a chemat și mi-a spus: ”Aici gătim după Coran. Nimic din ce e interzis. Dacă te-abați, singur te bați și noi afară te vom da. Acum cămara este goală, dar tu plin ești de talent. Dă-le cuvinte din Coran și ai să vezi că le vor mesteca, pătrunși adânc de vorbele Profetului.”

BOKASSA: Când m-am făcut mare, democrația a învins canibalismul și toți cei prea-ndrăgostiți de semeni și de libertate au fost condamnați la ani grei de veganism și azvârliți în închisori. ”Acum mâncați-vă-ntre voi, voi ăștia de-ați mâncat căcat despre iubitul nostru lider”, le-a spus judecătorul privind cu jind către grefier. De fapt, odată la trei zile, era altul. Lumea zicea că nu știau să scrie. Eu cred că nu știau să fugă. Mie mi-au dat bucătăria. Eram mâncat.

AHMED: Trei zile i-am hrănit recitându-le din Coran. Au molfăit, au plescăit, au rumegat și în a patra zi erau la gâtul meu.

BOKASSA: La mine n-a durat atât. Degeaba le-am făcut chipuri cioplite din morcovi și napi, degeaba am pus ochișori de piper la cartofi și piciorușe de mărar uscat la toți ardeii grași, nu s-au atins de ele decât să mi le-arunce-n cap. Vă spun, eram mâncat.

AHMED: Politicii rabdă mai mult de foame, dar și ideile trebuie hrănite cu ceva. Asta nu scrie la Coran, mi-a zis-o chiar unul din ei. Tot el mi-a dat soluția. „Nimic din ce-i permis nu e pe gratis. Doar cei spurcați, așa ca noi, n-au nici un preț.” Apoi a luat de jos un viermișor și l-a mâncat. ”Ca el sunt mulți, chiar și mai mari, cu blană, pene, solzi și piele groasă. Nu-i voie să-i mâncăm, dar o s-o facem. Iar tu ai să-i găsești și-ai să-i gătești. Alege: tu sau ei.” Și am ales. Am devenit culegător și vânător de vietăți gonite din Coran. Halal bairam.

BOKASSA: Și-atunci, eu, Pierre Bokassa, devorator de trupuri încă din fragedă pruncie, m-am hotărât să le salvez acestor oameni sufletele lor curate dar necomestibile, dându-le doar ce le place. Căci proteina omului e uneori atât de mică, încât o poate duce-n spate și-o furnică. Doar n-o mânca pe-a ta, fii canibal până la moarte. Ce poate fi mai bun decât o pungă de puroi dintr-un picior străin?

AHMED: Luni avem porc în maț conspirativ de oaie, limbă de câine în aspic de broască și hoit necunoscut găsit cu șansă, marți prindem vulturii de pe gunoaie, belim pisica și-o-mpănăm cu șoareci, miercuri e ziua în care facem insectare și le servim spre seară ca gustare.

BOKASSA: Muci verzi, gălbui și roșii, praf de mătreață peste coji de bube, toping de spermă și sufleu de spută, iar pentru cei veniți de la tortură, torturi de scârnă cu glazură scursă direct din gură.

AHMED: Ce-am mai gătit? O mătărângă de măgar în cur de leu dospit, cozi de șopârlă și-un scorpion prăjit, pene de somn, de bufniță și vrabie, ouă de urs, de uliu și de scabie, iar la final o cârtiță cu rabie. Până la urmă am avut noroc c-am învățat Coranul pe de rost. Altfel, riscam să fiu decapitat, ca fiind suferind de un sindrom al capului prea îndelung fixat pe gât. Rugați-vă la Domnul să mă ierte.

BOKASSA: Să vă mai zic, sau sunteți sătui? Duminica făceam pentru cei gingași la stomac o budincuță de limbrici cu alunițe-n loc de stafiduțe, iar pentru cei voinici un sângerete hemoragic, de se băteau pe el dizidenții cu gardienii ca-n filmele cu proști. Un singur lucru vreau să spun și e legat de păstrarea demnității: nu ne-am coborât până-ntr-acolo ca să mâncăm rahatul altuia. Ne-am mulțumit cu-al nostru și ăsta a fost singurul compromis. Eu cam atâta am avut de zis.

MARCO: Iar eu, nimic de comentat. Când le vorbiți la noapte, să le puneți un lighean sub pat. Fără emoții că n-aveți cu cine. Apoi plecați încet, așa cum ați venit. Nu vă uitați în urmă. Mergeți în drumul vostru. O să primiți un semn cât de curând. Cu bine!

N O U Ă

Ne aflăm din nou în sala de conferințe. Au mai rămas doar cel care a comandat gondola și Marco, cu aceeași mască venețiană.

- Au plecat?

MARCO: Da, domnule.

- Și-ai tăi și-ai mei?

MARCO: Da, domnule.

- Ce labagii. Acum vorbesc de-ai mei.

MARCO: Cum spuneți dumneavoastră, domnule.

- Subit am devenit prea puțini. E vorba ta. Să știi că mi-a plăcut.

MARCO: Vă mulțumesc, domnule.

- Mi-am însușit-o. Te superi?

MARCO: Să vă fie de bine.

- De fapt, nu mă mai interesează. Ce trebuia făcut, s-a făcut. Au fost două zile care vor schimba Europa. Democrațiile nu vor putea să facă asta niciodată. Democrațiile trebuie s-apară după ce totul s-a făcut. Dar mai întâi trebuie să vină ordinea. Înțelegi, Luigi?

MARCO: Nu, domnule.

- Nu ești singurul. Ține minte că nu există libertate fără ordine. Libertatea este produsul de lux al ordinii. Mai e cafea?

MARCO: Da, domnule. Doriți cu zahăr și lapte?

- Neagră, Luigi. Neagră. Ca gondola care o să mă ducă spre lagună. Ai aranjat?

MARCO: Da, domnule. Peste un ceas va fi aici.

- Perfect. Le-a fost rău, Luigi. De aceea au plecat.

MARCO: Cine, domnule?

- Oamenii mei. I-am auzit cum au borât toată noaptea. Pentru asemenea discuții trebuie să ai stomacul tare. Îți amintești de cel ales la vot?

MARCO: Vag, domnule.

- Ar fi trebuit să coordoneze discuțiile. E limpede că nu era în stare. Ce poate veni bun din est? Iluminiștii ăia spilcuiți aveau dreptate. Imaginează-ți că azi noapte, individul a venit la mine și a încercat să mă șantajeze. Ce crezi c-am făcut?

MARCO: L-ați dat afară.

- Da, dar nu cu mâna goală.

MARCO: Nu înțeleg.

- Te cred. I-am dat și frigiderul, cu tot ce era în el, plus un parfum, un ceas de mână, un telefon deștept, un cartuș de țigări și două mii de euro.

MARCO: Iertați-mă că vă întreb, cum le-a cărat de-acolo?

- Avea la el o plasă de Carrefour. Prevăzător, ca orice estic. Dar știi ce m-a șocat?

MARCO: Ce, domnule?

- Fericirea de pe chipul lui când a ieșit din cameră. Nu-ți poți imagina. Radia ca o centrală nucleară.

MARCO: Când vine rar, e mai intensă. Ca și tristețea.

- Așa e, Marco. Tu trebuie să știi cel mai bine.

MARCO *(scoțându-și masca)*: Cum se face că domnul doctor m-a recunoscut?

DOCTORUL: Ai să râzi. După mască. Nu-ți amintești? În ziua în care ne-am cunoscut, am fost într-o plimbare la Veneția și tu te tot uitai cu jind la masca asta, doar-doar o să ți-o cumpăr.

MARCO: N-aveați nici un motiv. Era scumpă și fără creier. N-ați fi făcut nimic cu ea. Nici măcar o amărâtă de trepanație.

DOCTORUL: Ei, uite că până la urmă ți-ai permis-o.

MARCO: Vă înșelați, domnule doctor. Am închiriat-o pentru două zile. Special pentru evenimentul ăsta.

DOCTORUL: Serios? Și nu mă-ntrebi de ce m-am întors?

MARCO: Nu cred că e nevoie.

DOCTORUL: Hai să vedem. Te macină un gând? Gătește-l. Coace-l. Frige-l. Și apoi servește-l. Dar cu grijă, să nu mi-l răstorni pe pantaloni.

MARCO: Să zicem c-ați lăsat ceva neterminat, ceva ce-a stat la fezandat treizeci de ani și-acum e gata de-mpărțit la toată lumea. Sau nu?

DOCTORUL: Așa e, dar exagerezi. Mai toarnă-mi puțin coniac, te rog. Știai că după ce-am căzut din turn am stat în comă șase luni?

MARCO: Felicitări. Sofia nu a avut norocul ăsta.

DOCTORUL: Și crezi că eu mi l-am dorit? Vroiam să mor, dar nu mai depindea de mine. Nu m-au lăsat. Dezavantajele medicinei moderne. Ce vise am avut atunci. Nu s-a-mplinit nici unul. Poate acum. Poate de data asta. Noroc ! În sănătatea Europei!

MARCO: Te-am așteptat la-nmormântarea Sofiei. Dar pentru tine Sofia nu mai era decât un cadavru. Cadavrele nu mai sunt pacienți. Ele nu se vizitează, nu-i așa doctore?

DOCTORUL: Îmi pare rău. Știi bine că n-am vrut să se termine așa. Zău, chiar îmi pare rău.

MARCO: Îți pare rău? Abia acum? Atunci știai exact ce-o să se-ntâmple. Știai că Sofia nu va rezista. Și totuși ai deschis-o și a treia oară. Ai vrut să vezi ce e-n creierul ei. Puteai să afli dacă mă-ntrebai pe mine. Ți-aș fi spus. Era doar întuneric. Liniște și întuneric. Dar eu o iubeam și-așa.

DOCTORUL: Și eu am iubit-o! Am crezut că pot s-o ajut. Eram tânăr. Credeam că am puteri asupra morții. Prostii. Dar m-am pedepsit pentru asta. Am încercat. Nu-i vina mea că n-am murit atunci. Am încercat. Am vrut doar binele. Doar binele.

MARCO: Și-acum tot asta vrei? De asta te-ai întors? Pentru lobotomia Europei? A lumii? Vrei un pacient mai mare, cu capul plin de alți pacienți mai mici?

DOCTORUL: E singura soluție. Tocmai ți-am explicat.

MARCO: Și eu ți-am spus că nu-nțeleg. Îți amintești? Așa cum nici atunci n-am înțeles de ce a trebuit să moară Sofia. Ce să fac? Sunt doar un nenorocit de bucătar cu un IQ de pește. Îți plac peștii, doctore? Ai vorbit cu ei vreodată? Păcat.

De afară se aude cântecul peștilor: ”Sofia? Unde ești, Sofia? Gondola te așteaptă. Coboară înc-o treaptă. Sofia?”

DOCTORUL *(aplaudă)*: Marco, Marco. Întotdeauna ai fost un chelner previzibil. De când te-am văzut acolo, la masă, ascuns în spatele meu, ca un călău serviabil, știam că te-ai întors să te răzbuni. I-ai târât și pe-amărâții ăia după tine. Ce le-ai promis? Crezi c-o s-o aduci pe Sofia înapoi, cum i-ai adus pe ei? Și ce-ai să faci? O să-mi torni otravă în cafea? O să m-arunci din turn? *(îi flutură sub nas hârtiile)* E munca noastră! Munca mea! Ultima speranță a unui continent cu creierul bolnav. Chiar nu pricepeți? *(îi întinde hârtiile)* Hai, ia-le! Dă-le la pești! Aprinde-le!

MARCO: Să le aprind? Poate c-ar trebui. Cenușa asta e cam veche. O duce vântul unde vrea. N-am mai rămas prea mulți aici. *(se uită la ceas)* Mi s-a părut c-aud o

vâslă. Domnule doctor, gondola dumneavoastră e servită. A, să nu uit, salutări cordiale de la Ahmed, Serghei, Ming, Miguel și Bokassa. În amintirea unor nopți de neuitat.

Apare gondola-dric din scena doi, cu gondolierul căruia nu i se vede fața. Doctorul se urcă râzând în gondolă.

DOCTORUL: Auguri, Marco! Ricordo di Poveglia! Și nu uita. Lumea-i a noastră ! Lumea-i a celor vii. Avanti! *(se așează și adulmecă)* Auzi, gondolier. Mai dă și tu cu spray prin barca asta. Miroase a copite de măgar.

Gondolierul se întoarce spre Doctor și-abia acum acesta-i vede masca morții.

DOCTORUL: Tu cine ești? Nu vreau cu tine! Oprește-te! Vreau să cobor!

GONDOLIERUL *(își consultă carnețelul)*: Ești pentru schimb, așa că taci, căcat cu ochi . Vrei să ne răsturnăm? După ce că n-am voie să te duc, mai faci și nazuri. Stai jos sau iei o vâslă-n cap.

Doctorul a amuțit. Rămas singur la mal, Marco își pune masca.

Z E C E

MATTEO: Cine-i acolo?

PASQUALE: Răspunde-mi tu. Parola!

MATTEO: Poveglia.

PASQUALE: Arde.

MATTEO: De trei zile. Tu ești, Pasquale?

PASQUALE: El. Care-i treaba?

MATTEO: E frig ca-n gura unui pește cântător. Ai picat la țanc.

PASQUALE *(îi dă o sticlă)*: Evenimente?

MATTEO *(bea)*: Nimic. *(tușește)* Dracu' s-o ia de ceață. *(tușește)*

PASQUALE: Nu-i de la ceață. E vântul. Aduce cenușă nouă din Poveglia. Unde ți-e masca? Iar ai vândut-o?

MATTEO: Am dăruit-o unui labagiu de europarlamentar. O mie de parai am luat pe ea.

PASQUALE: Pe masca aia de hârtie?

MATTEO: Și ce? L-am aburit că-i de la carnavalul următor. Ultimul răcnet.

PASQUALE: Dacă prostia ar putea răcni, am asurzi cu toții.

MATTEO: Spune-le asta și politicienilor. Apropos! Să știi c-acum o oră duhul lagunei s-a ivit din nou.

PASQUALE: Ce spui?

MATTEO: Ce-auzi.

PASQUALE: Pe unde?

MATTEO: Tot pe-aici. A ieșit din apă, s-a scuturat ca un câine și-apoi a luat-o spre gondole.

PASQUALE: Ți-a zis ceva?

MATTEO *(schimbându-și vocea)*: ”Ce faci, Matteo? Nu comanzi nimic? Sofia și cu mine facem cinste.” *(râde)* Era atât de vesel. L-am rebotezat.

PASQUALE: Cred și eu. Cu răposații poți să faci orice.

MATTEO: Nu fi rău. I-am spus Chelnerul Fericit. Ce zici?

PASQUALE: Mie îmi pare că ne dă târcoale. Uite-l! S-arunc cu ceva după el?

MATTEO: Lasă-l să plece. Cine știe în ce tavernă a morților a trudit toată noaptea. Sărmane duh! Te doare-n cur de lumea asta și de noi. *(de undeva, din larg, se vede răsăritul. Matteo își pune ochelarii de soare)*. Ce bine că se face iarăși ziuă.

S F Â R Ș I T